

Lottelijn en de koopman

Lottelijn was een sloofje van de rijkste koopman van de stad, Mir Verhaele genaamd. Ze moest elke dag schoonmaken, zijn po legen en zijn bed opmaken. Ze kreeg alleen maar korsten brood en sliep op de grond voor de haard in de keuken.

Mir was een jaloers en afgunstig man. Hij wilde dat niemand in de stad rijker was of mooiere dingen had. Elke dag liet hij zijn bediendes, waar hij van had dan de koning, de stad doorlopen om te kijken of er niet iemand was die mooiere dingen had of rijker leek te zijn.

Op een dag verhuisde de buurman van de koopman en kwam er een koopman, Aaron genaamd, wonen. Aaron was knap en rijk en Mir was meteen jaloers. Hij ging zitten broeden op een manier om te zorgen dat hij zelf knapper zou worden. Terwijl hij zijn snode plannen bedacht, sloeg hij zijn nieuwe buurman gade, terwijl die in zijn tuin bezig was.

Tot de grote verbazing van Mir plantte Aaron een hele peer in zijn tuin en nog geen twee tellen later stond er een perenboom met de prachtigste bloemen en een rijpe peren. De boom was als bij toverslag gegroeid. Aaron keek op en zag de jaloerse Mir. Hij had meteen door dat deze man elke dag met afgunstige ogen naar de mooie perenboom zou kijken.

Aaron groette vriendelijk, zoals hij was en plantte toen precies op de grens van de tuinen een rozenbottel. Die groeide meteen uit tot een reusachtige rozenstruik, die het zicht op de tuin wegnam.

Mir snelde naar beneden en bekeek de rozenstruik. Dikke doornen staken uit richting de tuin van de koopman en aan de andere kant zat de struik vol met de prachtigste bloemen.

‘Sloofje!’ riep Mir. Lottelijn kwam en knielde voor de koopman.

‘Ja, mijn heer.’

‘Jij kruipt vannacht door de struik en gaat een peer en een rozenbottel pakken. Als jij die hebt dan giet je wat zuur bij de wortels van de planten. Breng de vruchten bij mij en ik zal je belonen met drie extra korsten brood.’

Lottelijn keek angstig naar de doornen.

‘Meester, ik smeeek u. Ik zal mij ernstig bezeren aan de doornen.’

‘Als je niet doet wat ik zeg zal ik je laten geselen en krijg je drie dagen geen brood.’

Lottelijn hilde dikke tranen, maar wist niet wat zij anders kon doen dan wat haar meester vroeg.

Die avond nam zij het zuur aan.

‘Vergeef me, buurman, ik kan niet anders doen dan wat mijn meester van mij eist.’

Ze zocht een stukje struik, waar iets meer ruimte tussen de takken zat en begon zich door de struik te wurmen. Aan alle kanten haakten de doornen in haar vossen en de huid eronder. Ze dorste geen geluid te maken uit vrees voor de buurman, maar kreunde van de

pijn. Langzaam maar zeker lukte het om door de struik te komen, terwijl haar kleedje van het lijf werd getrokken. Uitgeput viel Lottelijn aan de andere kant van de struik op de grond. Ze kwam neer aan de voeten van Aaron, die haar had horen kermen.

‘Bent u het sloofje van de buurman of bent u eigenlijk een prinses.’

Lottelijn keek verbaasd op naar Aaron.

‘Heer, vergeef me, maar het is toch duidelijk dat ik een sloofje ben.’

‘O ja? U bent niet gekleed als een sloofje.’

Lottelijn keek eerst op naar Aaron, een zeer aantrekkelijke jongeman met de mooiste lach, die zij ooit had gezien en toen naar zichzelf. In plaats van naakt en gewond was zij schoon en gekleed in de mooiste zijden jurk die zij ooit had gezien.

‘Maar, heer, hoe kan dit zijn?’

‘De rozenstruik laat de innerlijke schoonheid naar voren komen.’

Lottelijn keek Aaron ongelovig aan.

‘Ik zal het u laten zien. Het zuur dat u bij zich had is de heerlijkste ambrosia geworden. Als uw meester door de struik zou komen dan wordt hij een onooglijk monster en het zuur het ergste gif dat er bestaat.’

Aaron pakte het zuur en nam een slok. Hij glunderde van de heerlijke smaak.

‘Proef maar.’

Lottelijn rook aan het flesje en het rook heerlijk. Ze nam een slok en het smaakte heerlijk.

‘Geef het flesje maar aan mij en kom maar mee.’

Aaron en Lottelijn liepen naar het balkon.

‘Buurman! Buurman! Ik heb uw sloofje in een prinses veranderd. Kom uw sloofje maar halen!’

Mir snelde naar buiten en zag de wonderschone prinses, die zonet nog zijn vieze sloofje geweest was. Hij keek verbijsterd naar haar en haastte zich toen naar de struik. Heel even twijfelde hij en toen kroop hij door de struik. Ook bij hem werden zijn kleren en zijn huid aan stukken gescheurd. Maar aan de andere kant van de heg was hij niet in een mooie prins, maar in een lelijk monster veranderd.

‘Uw ziel is zwart, mijn beste koopman. U had alles wat u maar kon wensen, maar toch wilde u meer,’ zei Aaron streng. ‘Laat uw sloofje met mij trouwen en ik schenk u uw oude uiterlijk terug. Met dit drankje kan dat.’ Aaron hield het flesje, waar het zuur in had gezeten voor zich uit. Lottelijn keek er angstig naar. Aaron nam een slokje.

‘Ziet u. Het is geen vergif en geen zuur, maar dan moet u het uit de handen van mijn bruid drinken.’

‘Nee!’ schreeuwde Mir en hij greep gauw het drankje. Hij nam een slok.

Even gebeurde er niets en keek de koopman voldaan naar de twee. Maar toen begon hij te kreunen en kermen. Er kwam rook uit zijn mond en zijn huid ontvlamde. Hij krijste van de pijn en brandde toen binnen een paar tellen op. Nog geen minuut later was hij tot as

vergaan. Overal waar zijn as viel schoten madeliefjes op uit de grond. Zo kwam er een eind aan de wrede vrek.

Lottelijn en Aaron trouwden nog diezelfde dag en schonken alles wat Mir had gehad aan de armen van de stad. Ze leefden nog lang en gelukkig.